

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **V. S.**, zastoupeného JUDr. Barborou Kašparovou, advokátkou se sídlem v Liberci, Revoluční 123/17, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 2. 2005, č. j. 65 Az 54/2004 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 2. 2005, č. j. 65 Az 54/2004 – 23, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 1. 11. 2004, č. j. OAM-2936/VL-10-HA14-2004, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud odůvodnil rozsudek tím, že stěžovatel opustil zemi původu kvůli neshodám se svými rodiči, kteří jej žádali, aby vstoupil do jejich církve s tím, že důvodem jeho žádosti o azyl byla snaha o legalizaci pobytu. Tyto důvody neshledal podřaditelnými pod důvody uvedenými v § 12 zákona o azylu, a proto žalobě stěžovatele nevyhověl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které se dovolává důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „ s. ř. s.“), tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Napadenému rozsudku konkrétně vytýká, že v jeho odůvodnění krajský soud na jedné straně popisuje důvody, pro které stěžovatel opustil domovský stát jako důvody náboženského tlaku rodiny a na druhé straně týž náboženský útlak nekvalifikuje jako důvod, pro který je stěžovatel šikanován a nemůže svá politická práva a svobody ve vztahu k volbě náboženské víry realizovat. Stěžovatel poukázal na to, že z výroční zprávy o svobodě vyznání z roku 2003 vydané Ministerstvem zahraničí USA je zřejmé, že se na Ukrajině rozrůstají komunity baptistů a že tento vývoj přerůstá v tlak na konvertování v náboženské víře. Tento tlak, který byl na stěžovatele vyvíjen ve vztahu k jeho náboženské víře, stěžovatel považoval za natolik silný, že opustil domovský stát. Tyto důvody považuje za pronásledování z náboženských důvodů. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhlo její zamítnutí, když v průběhu správního řízení bylo nepochybně zjištěno, že stěžovatel opustil zemi původu jednak kvůli potížím se soukromými osobami, jednak za účelem legalizace pobytu v České republice.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud v napadeném rozsudku na jedné straně popisuje důvody, pro které stěžovatel opustil domovský stát, jako důvody náboženského tlaku rodiny, avšak na druhé straně týž náboženský útlak nekvalifikuje jako důvod, pro který je stěžovatel šikanován a nemůže svá politická práva a svobody ve vztahu k volbě náboženské víry realizovat.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, ta je obecně dána v případě takového rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem lze subsumovat i případy rozhodnutí, u kterých nelze rozeznat, která jejich část je výrokem a která odůvodněním, případně kdo byl účastníkem řízení, z něhož rozhodnutí vzešlo, a kdo tak má být rozhodnutím vázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je pak založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoli na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o takové vady skutkových zjištění, o něž jsou opřeny důvody rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel důvody svého rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjištěné, případně zjištěné, ale v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

Z uvedeného lze dovodit, že stěžovatel, byť to výslovně neuvedl, se dovolává nepřezkoumatelnosti rozsudku pro jeho nesrozumitelnost. Tuto vadu však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal, neboť z jeho odůvodnění zcela jasně vyplývá, že stěžovatel uvedl určité skutečnosti jako důvody pro opuštění země původu (tlak rodičů k náboženské konverzi), avšak zároveň, že tyto skutečnosti nejsou důvody relevantními podle § 12 zákona o azylu. Na tomto závěru krajského soudu nelze shledat nic nejasného a tedy nepřezkoumatelného. Proto Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Stěžovatel dále poukázal na obsah výroční zprávy o svobodě vyznání z roku 2003 vydané Ministerstvem zahraničí USA s tím, že tlak, který byl na stěžovatele vyvíjen ve vztahu k jeho náboženské víře, považoval za natolik silný, že opustil domovský stát, a považuje jej za pronásledování z důvodu náboženství.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že tuto námitku stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. V žalobě, kterou se stěžovatel domáhal u krajského soudu přezkoumání správního rozhodnutí, namítal pouze porušení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, a § 12 zákona o azylu. Uvedená námitka je tedy novým důvodem, který stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a proto je nepřípustná.

V rozsahu důvodů, které stěžovatel uvedl v rozsáhlém doplnění kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumal.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost obsahovat kromě obecných náležitostí podání označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 s. ř. s. platní obdobně. Kasační stížnost musí být podle § 106 odst. 2 s. ř. s. podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Podle odst. 3 citovaného ustanovení nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že v případě, že kasační stížnost má všechny náležitosti, lze rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit kasační důvody jen ve lhůtě stanovené pro podání kasační stížnosti, tj. do dvou týdnů po doručení rozhodnutí a bylo-li vydáno opravné usnesení znovu od doručení tohoto usnesení. Toliko v případě, že tomu tak není a kasační stížnost nemá všechny náležitosti uvedené v § 106 odst. 1 s. ř. s. a stěžovatel byl usnesením vyzván k doplnění podání, lze rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody ve lhůtě jednoho měsíce, resp. dvou měsíců v případě jejího prodloužení soudem. Jiný výklad by vedl k závěru, jež je vyloučen per argumentum

ad absurdum, že v případě kasační stížnosti, jež splňuje jinak všechny náležitosti, by bylo možné kasační stížnost doplňovat bez časového omezení, což odporuje koncentrační zásadě, na které je s. ř. s. postaven.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 16. 2. 2005, poslední den čtrnáctidenní lhůty pro podání kasační stížnosti, resp. pro její rozšíření, připadl na den 2. 3. 2005. Podání, jehož obsahem byly nové stížní důvody, bylo podáno soudu osobně dne 6. 4. 2005, tedy více než měsíc po uplynutí zákonné lhůty, v níž byl tento procesní úkon přípustný.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu